

BUITEN

7^E JAARGANG N^O. 3.

ZATERDAG 18 JANUARI 1913.

Schmabel. 56.

Foto Aug. F. W. Vogt.

HERFSTGEZICHT IN EEN DER LANEN BIJ HET SLOT VAN ZEIST.

INHOUD:

DE LANDSCHE WONING IN VLAANDEREN, DOOR STIJN	
STREUVELS	BLZ. 28
HET BOEK (SLOT), DOOR HESSEL JONGSMA	BLZ. 29 EN 31
HET SLOT VAN ZEIST, DOOR J. J. MOERMAN, GEÏLLUSTREERD	BLZ. 27, 30—32
KOEKOEK, DOOR A. B. WIGMAN, GEÏLLUSTREERD	BLZ. 32
DE SIERADEN BIJ DE KLEEDERDRACHTEN IN DE VERSCHILLENDE PROVINCIËS (VERVOLG), DOOR C. VREEDENBURGH JR., GEÏLLUSTREERD	BLZ. 34—35
HET LIEFDELEVEN VAN DEN EIKENSPINNER (VERVOLG), DOOR J. H. FABRE (UIT HET FRANSCH, DOOR G. H. PRINSEN GEERLIGS)	BLZ. 35
DE NEDERLANDSCHE OFFICIEREN IN DEN RING VAN DE OLYMPIA SHOW TE NEW-YORK IN DE JAREN 1910-11 EN '12, DOOR T. T., GEÏLLUSTREERD	BLZ. 36—38
DIERENSPEEKWOORDEN UIT DEN VREEMDE, DOOR G.	BLZ. 38
BERICHTEN VAN REDACTIE EN UITGEVERS.	

Men gelieve alles wat de Redactie of de Administratie van dit weekblad betreft te adresseeren aan de Uitgevers Scheltema & Holkema's Boekhandel, Rokin 74—76, Amsterdam, met de toevoeging: „Voor de Redactie” of „voor de Administratie van het Weekblad Buiten.” Duidelijke naam en adresvermelding wordt verzocht ook achter op de foto's. Tevens gelieve men achter op de foto's duidelijk aan te geven, wat ze voorstellen.

De uitgevers verzoeken beleefdelijk dit blad te noemen als men naar aanleiding van eene advertentie, een aanvraag of een bestelling aan een adverteerder doet.

DE LANDSCHE WONING IN VLAANDEREN.

HOE komt de avond zoo onverwachts, ineens, zoo zwaar het landschap overvallen! Daareven nog beefde 't fijnste zomerblauw over de verten en spon de mist zijn lichte sluiers rond de boomen. Nu is 't de kleurlooze deemstering die als een dreiging opdaagt en alle leven doodt — het prachtige kleurenspeel van den uitgaanden dag. De stille tooverstonde waarop alle dingen verinnigen in een onwerkelijken schijn van zachte schoonheid — de avondmijmering wordt ineens gestoord door loodzware duisternis die neervalt als een donkere voorhang. De teederheid der kleuren verwelkt, met derfheid overveegd; de verten verdwijnen onder een vracht van grim-zwarte stof en, al te vroeg wordt de wereld geborgen onder 't nachtfloers en heeft de duisternis de schemering gedooft. — Alle licht is uit.

Over de landen heerscht niet meer de zachte weemoed van een stillen zomeravond, — de stemming die opstijgt als een bloesemgeur waarin de nasmaak voortleeft — getemperd — van de heerlijkheid der zonneglorie als iets dat aan 't vervlieten is, aan 't uitsmelten, aan 't oplossen; — iets als de overgang van hevigen wellust naar teedere mijmering — het verkeer van 't schelle daglicht tot zachtere maneklaarte... alsof de dag niet eindigen noch sterven wil, maar uitsleept en verwordt van de eene schoonheid in de andere.

Zóó waren de vele avonden altijd gelijk en altijd anders toch in schakeering van luister — heel den langen zomer. Telkens weer was het dezelfde wellust met treurigheid doorwasemd, evenals de herinnering verteedert alle fel geluk.

Vandage eerst was 't de plotse inval zonder overgang, als een nakend onheil — de ruwe duisternis die alleens geene heugenis laat aan het vergane licht. De dag is weggevalen als in een put, niets blijft er van over — alle leven heeft opgehouden te bestaan, alle kennelijke dingen zijn verzonken en de donkerte gaapt boven de wereld als een grondloze diepte.

't Is amper vooravond aan den tijd, maar nacht ineens — de dag is omgekanteld in den nacht, zonder dat de avond zijne mildheid strooide over 't einde van den dag.

Het slaat als iets ongewoons, dat schrik of onrust wekt — een gebeurtenis — de voormare van een onheil. 't Is alsof niet alleen de dag zoo plots verscheiden was, maar of ineens, zonder voorbode of vermaan, het zomergebouw was ingestort en de schoone zonnegang voor altijd was verstoord — het schijnt of ware ineens en op den stond de wintertijd geboren.

* * *

Bij 't opvlammen der lamp in mijne kamer treft mij eene verrassing van heel anderen aard. 't Geen er als een vage schijn nog schemerde over 't landschap, is nu ineens gedoken als bachten een gitzwarte doek — de buiten, 't is alsof hij niet meer bestond en de vensters zoo ondoorzichtbaar zijn als de wanden dezer kamer.

Alle leven, voor mij, schijnt nu opgeborgen in die omsloten ruimte waar het lamplicht gloeit als een andere zonnenschijn. Die innigheid wekt een vreemde en heel nieuwe gewaarwording — iets als de herinnering uit een ver verleden, het weerzien van oud gekende dingen na lange afwezigheid. Heel de omgeving is belicht in een anderen schijn, waardoor men dieper inzicht krijgt over gewone zaken. Alles is onveranderd hetzelfde gebleven; alles staat op zijne oude plaats, maar nader toegehaald, in inniger kring geplaatst, zachter belicht, stemmiger, stiller. Alles hoort beter samen, schijnt vergroeid tot een geheel dat nooit meer uiteen of verstoord kan worden. De printen aan den wand, de boeken op de schap, hebben gewonnen in waarde, schijnen hier het eenige noodige, het eenige belangende in het licht dat er gelijkig bedeed van alle kanten over gestrooid ligt als een effen glans. Geen enkel gat of opening, men voelt zich veilig omsloten door vier wanden, waartegen het licht werkaatst en de kamerruimte vult met stil gonzend leven.

Men voelt het als eene behagelijke veiligheid, hier te zitten in 't levende licht te midden eene eindeloosheid van duisternissen. 't Is alsof alle leven van de heele wereld hier samengedrongen is en blijft bestaan als het elders dood is en uitgestorven.

Maar bij die stille behagelijkheid ontwaakt er tevens eene treurnis om 't geen er buiten gestorven en vergaan ligt. Die eenoode was gister nog een levende schoonheid. Het is zo plots, zoo onverwachts gekomen, dat men aan het verlies niet wennen kan. Een gevoel van deernis, een opstand tegen het noodlottige dat er nu staat in zijn onverroerbare macht; het onverbiddelijke dat wentelt over de nietigheid onzer hoofden. Gisteren was het licht er nog en nu is het weg. Het geheimzinnig geweld dat den gang der dagen regelt, heeft het licht gedooft over de wereld, alsof wij, die leven van het licht, er niet waren.

Hier in de genoegelijke klaarte die opgevangen wordt in die wanden, willen de gedachten altijd maar weer naar buiten dwalen in de duisternis.

Medeen is het stil geworden, zoo stil als de wezenlooze dood der duisternis. En die stilte ook is iets ongewoons, waaraan men niet wennen kan. Waar er anders tot late in den avond roering was en geruchte en gereden werd en geloopt is alles in rust en in diepen slaap. Er bestaat niets meer.

En waar ik hier rond zie in den klaartekring der lamp, voel ik mij zelf als het eenig levend wezen op die doode wereld. Het leven is er saamgekrompen tot een punt en van hier uit zendt 't het zijne stralen als zoeklichten door de oneindigheid waar de duisternis over weegt.

De gedachten komen en gaan met eene ongewone helderheid. Het inzicht over 't wezen der dingen dringt dieper door en 't geen voor 't oog gedoken blijft, wordt wakker gemaakt en belicht door de helderheid van den geest.

Het is de werktijd die aangebroken is, de tijd om het overschouwde samen te dringen, te ordenen en een vorm te geven.

Wat het worden zal of wat de tijd zal brengen is nog niet duidelijk, maar dien eersten avond is het begin, de veropenbaring, het teeken van den aanvang. Die avond heeft iets plechtigs, als het afwachten van iets dat onmiddellijk gebeuren zal en iets wonders worden moet — iets dat men naderen voelt zonder dat men het overschouwen kan, maar in lange reeks van dagen zal aanhouden — zoolang tot het leven weer gewekt wordt uit de dood en het buiten weer licht en helder en te juichen begint in nieuwe lentepracht.

Alles blijft nu voorloopig nog bij wat mijmering. Het wordt altijd stiller, en steviger groeit de overtuiging dat alles dood is buiten en vergaan. Maar naarmate dat gevoel verduidelijkt, groeit en wint het leven hier binnen aan hevigheid, alsof al de kracht die ginder verging, naar hier kwam samengestroomd en er blijft opgestapeld. De maatslag van de hangklok gaat verdapperend, koortsig, gestookt door eene drukkende spanning. De tijd ook schijnt hier alleen nog zijn schreden te tellen, buiten ligt hij stil, roerloos, gestold in de donkere eindeloosheid, die ruimte en tijd verzwoeg.

't Geen er nu heerscht in dien tijd- en ruimteloozen baaierd is iets uit één stuk, zonder verdeeling van dagen; iets dat er in zichzelf ligt zonder wachten of verlangen, als een dat nooit zichzelf meer kennen zal.

Ondertusschen zal het leven hier opgesloten en bewaard blijven; van hier uit dat kleine koninkrijk zal de eenige overgebleven gedachte blijven heerschen als een vlam te midden de duisternis. Van hieruit zal het almachtige gebaar wonderdaden begaan over die doode eindeloosheid en zullen er woorden galmen door die uitgestorven ruimte met daverenden ronk, als door een tooverhalle.

Als een wachter in zijn lichttoren zal het bewustzijn levend blijven en de tijd geteld worden en 't verlangen aangekweekt naar de groote de algemeene herrijzenis.

Maar de winter die maar rechts geboren is, schijnt eene eeuwigheid te zullen heerschen!

* * *

De wereld is vol tegenstrijdigheden en het leven heeft van die wondere verrassingen.

Gister scheen de zomer zijn plotse dood gestorven en medeen de winter geboren met zijne duisternis, zijne koude en de levenloos eentonige dagengang ingezet.

En nu, na dien zwarten nacht, werd nooit schooner dageraad geboren; nooit straalde 't morgenlicht zoo hevig, nooit zat er blijder zonne te lachen in het oosten! De wereld ontwaakt in een bad van schitterend licht. De velden liggen nog gaaf in hun groen, bepereld met de dauwglinstering die den lichtgloed weerstraalt als een tooverweelde. En over heel de uitgestrektheid der streek prijkt de bonte kleurigheid der landsche woningen, die overal naar 't zelfde geweste gekeerd, de zonne en het licht schijnen te groeten. Die morgen heeft iets wonders. Als alle onverwachte dingen is die schaterende zonnelach nu ook iets wonderbaars omdat wij meenden dat die kostelijkheid was vergaan. De boomen staan als triomfantelijke vederbossen met den rijkdom van hun groene loof te pralen tegen 't blauw van den hemel. Over de velden ligt het groen der vruchten als goud geschakeerd in pracht van tonen. En 't versch omploegde land blinkt van paarsche veite.

Is het om reden van dit dreigende onheil gister-avond dat alle dingen omtogen schijnen van ongehoorden luister, dat alles nieuwe schijnt en schoone gelijk we 't vroeger nooit en zagen?

De landsche huizekes schijnen te dansen tegen de zon en 't geflits dat straalt uit de kleine ruitjes is als een lach die schatert over het landschap.

Ze staan er zoo welgedaan, zoo rustig, eigen en vast, meêgegroeid uit den grond met al de omgevende dingen.

Het lijkt eene veropenbaring, iets dat nu eerst te zien is in zijn ware uitzicht, maar . . . de landsche huizetjes zijn het sierlijk, zij maken de pracht uit en de eigenaardigheid van het vlaamsche landschap!

Nergens ter wereld is de aanblik zoo verrukkelijk.

Nergens krijgt men zulk een gevoel van levensblijheid, van levensvolheid. Het stijgt op uit den grond en bruischt als een klinkend geluid. Alles werkt samen, alles zingt mede in 't zelfde accoord: de lucht, de zon, de kleurigheid der welige landen, de weelde der vruchten, de boomen allenthenen en de huizen, de huizetjes die over heel de uitgestrekte, wijdsche verte verdeeld, nergens een bloote vlek laten, nergens een ledige plaats laten, maar alles vervullen als eene krielande bevolking vol leven, vol beweging, vol speierende, klaterende kleur en blijheid!

In vreemde streken zijn ^{*} landschappen met schoonheid van anderen aard — bergen en rotsen en oerwouden, van grandiose, ontzaglijke en indrukwekkende schoonheid; — watervallen, zeeën en meren, kronkelende rivieren, grillige heuveling en lachend verschiet met boschage en sierplanten bezet, kan liefelijk zijn als een tooveroord. Maar over heel de wereld, over alle streken ontbreekt dat ééne en onmisbare dat de opperste schoonheid geeft aan alle landschap: de mensch, de menscheijke woning, de dichte bevolking waar zonder, alle landschap doodsch en zielloos lijkt.

(Wordt vervolgd).

STIJN STREUVELS.

Overneming verboden.

HET BOEK.

III.

OP een zonnigen dag in Mei was Chiel gevorderd tot de laatste bladzijde van zijn boek. . . . Met een zucht keek hij naar buiten, waar de lente barnde aan een blauwen hemel. Het was, of hij maar moeilijk verder kon schrijven en hij schudde telkens, wanneer hij zoo zuchtend opzag, zijn vermagerd, zorglijk doorgroefd gelaat.

Met een wondere vreugde had hij de bladen op elkaar zien stapelen tot een gansch pak en hij was het gaan minnen, daar elken dag een vaste taak bij te leggen en dan met de vingertoppen de vellen te doorbladeren.

Maar nu leek er wel iets zwaars in hem te komen, iets dat hij niet kon thuisbrengen, omdat hij het nooit gekend had. Doch hij voelde wel, wat een onzegbare weemoed het hem gaf.

Den ganschen nacht had hij in koortsige haast doorgewerkt, jachtend, om toch vooral schielijk zijn boek gereed te hebben. En nu scheen het wel, of hij het niet af wilde maken, of iets hem tegenhield. . . .

Hij herlas den laatsten zin, dien hij geschreven had. . . .

„Dat men toch meer regressief de ontwikkeling van onze samenleving beschouwde, — toetsend aan het heden zou men gewis tot de ervaring komen, dat de psychologie der feiten onherroepelijk leidt tot de psychologie van personen.”

Hij vatte weer de pen op, zich, met scherpe rimpeltjes in zijn grauwe gelaatsvel, bezinnend, hoe den volgenden zin duidelijk en kernig samen te vatten. Doch het gelukte hem niet en voor het eerst overviel hem een soort moedeloosheid, een gevoel van niet meer voort te kunnen. . . .

Tot Whim klopte, zat hij stil en in zich zelf gedoken. . . .

— Wat zit jij daar mismoedig, Chiel! viel deze dadelijk met de deur in huis.

Chiel gaf hem geen woord, reikte alleen maar zijn slappe, klamme hand.

— Kerel, wat zie je er uit! schrikte de Gooy — Wat scheelt je? Ben je niet wel? Toe, zeg eres wat!

Het grijze kereltje wees stil naar zijn schrijftafel op het halfafgeschreven vel. . . .

— Is 't af? vroeg Whim. . . .

Chiel schudde het hoofd, dan viel hij uit, na een zware zucht:

— Het wil niet meer. . . . Ik kan geen letter meer voor elkaar krijgen. . . .

— Kom, niet zoo wanhopig. . . . 't Is nog om een kleinigheid te doen. Je bent toch aan 't eind, niet?

Het schrijverke knikte en keek vaag, of hij in zichzelf zocht. Dan sprak hij verlegen:

— 'k Geloof, dat ik het niet eindigen dūrf. . . . Het schijnt mij, dat ik er tegenop zie. . . .

— Hè, er tegen op zien, om het af te maken? Wat is dát nou. 'k Dacht, dat je zou springen van glorie, als 't af was.

— Ik zal eerder schreien, antwoordde Chiel. — Hoe schielijker het einde nadert, hoe mismoediger ik word. Ik zou het zoo gaarne nog wat aanhouden, nog wat rekken. . . .

— Wat ben je toch een malle kerel! lachte Whim. . . . — Zou je soms tot je dood willen doorschrijven, almaar aan ditzelfde boek?

— 'k Geloof het wel, zei Chiel ernstig. — O, mejongen, ik min mijn werk zoo, en ik geloof, dat ik er niet van scheiden kan. Het is mij zoo lief geworden deze maanden, en nu zal ik het aanstonds gaan missen. . . . Ik heb een groote lust, er niet aan voort te schrijven. . . . Ik zou het niet kunnen ook. . . .

— Wel hoor zoo'n malle, ouwe kerel eens, hervatte Whim, goelijk plagend. — Je zou niet zeggen, dat je de wereld hervormen wilt, en nog wel voor zeven jaren stof in den bol hebt. Je kunt anders zoo'n bluf slaan van wat je nog allemaal doen wilt. Zóó bereik je niets. . . .

Chiel zat te pluizen aan z'n baardje. Whims woorden hadden hem sterk geroerd en er begon weer licht in z'n oude oogen te blinken. . . .

. . . .Zou hij nu werkelijk nog zooveel te doen hebben, dacht hij. . . . Maar Whim zei het en van dien nam hij het gaarne aan. . . . Foei, wat een kleine mismoedigaard was hij daar geweest. . . . En over eenige weken zou hij feest kunnen vieren. Als het boek gedrukt was. . . .

Hij glansde nu geheel op en een plan werd vaardig in hem. . . . Hij sprong op en liep het vertrekje op en neer. . . .

— Whim, je hebt gelijk. . . . Ik ga nu seffens mijn boek eindigen. Dan zullen wij samen eenen schoonen dag hebben, zoo gij wilt. . . . Maar zwaar is het, Whim. . . . Het was mij zoo lief. . . .

Hij ging haastig zitten, zonder nog een woord te verwachten, boog zijn kleine konijnkopje naar het papier, en ving weer aan, te schrijven. . . .

Een uur later sprong hij met een kreet op. . . . Whim glimlachte hem toe, toen hij met een triomf-stralend gezicht de laatste vellen bij den stapel legde en er een kleurig lint omheen bond. Toen gingen ze arm in arm de deur uit, om het heuglijke feest schoon te vieren.

IV.

— Hoor es meneer, en as ik het nou zeggen mag: 't verveelt mijn! . . . 't Verveelt mijn al lang.

De struische kamerverhuurster, proper en welgebouwd in haar spannende schort, stond in de deur van 't vertrekje, terwijl Chiel, die net thuisgekomen was, bedremmeld in den versten kamerhoek school. . . .

— Maar madammeke toch. . . .

— 'k Heb met uw vreemde fratsen niks te maken! 'k Ben een fatsoenlijke vrouw, wat dacht u wel?! Dok maar liever op. . . .

Chiels magere vingers speelden zenuwachtig met de koorden van zijn toegebonden manuscript. Recht vóór zich ziende, waagde hij nog een schuchtere poging om de juffrouw te vermurwen en sprak:

— Maar madammeke, als ik nu toch een drukker voor mijn boek vind, dan ben ik een beroemd man. . . .

— Beroemd? Beroemd? U ziet er uit, of u in geen drie dagen gegeten hebt. Nee hoor, da's me een beroemdheid van niks. Straks wordt u me nog ziek en dan zit ik met de armoei. . . . Dus centen of er uit. . . .

Toen kreeg Chiel een ingeving en met sterke zelfoverreding een paar stappen de juffrouw in 't gemoet gaand, loog hij:

— Wacht u dan nog een dag: ik heb vanmorgen, werkelijk, een toezegging gekregen. . . . Er bestaat groote kans. . . . Het is zoo goed als klaar geraakt. . . .

De groote, weldoorvoede vrouw keek minachtend neer op het vermagerde, grauwe schrijverke, dat nauwelijks tot haar schouder reikte. Toen zei ze minzaam uit de hoogte:

— Goed, dan reken ik op morgen.

Chiel had wel kunnen huilen, toen ze de deur achter zich toetrok: O, hij had elken dag weer hoop gehad op het wonder van den volgenden, doch telkens was hij met zijn manuscript weer thuis gekomen. En nu geleek het wel alles ten einde. Hij zag geen uitweg meer. Waar zou hij heen moeten, wanneer hij zijn kamer verlaten moest. . . . Whim en zijn vrouw waren uit de stad. . . . Hij had al niet gegeten sinds drie dagen en hij was zoo moe, zoo moe. . . . O, dat er dan toch eens iets gebeurde. . . . Als het boek maar eens aangenomen werd. . . .

(Vervolg op bladz. 31).

Schnabel.
Foto Aug. F. W. Vogt.

HET SLOT VAN ZEIST.

HET SLOT VAN ZEIST.

ONDER de gemeenten van het oude Sticht, die in de laatste jaren haar zielental gestadig zagen stijgen, neemt Zeist een eerste plaats in. En geen wonder. De Stichtsche Lustwarande toch heeft voor hen die hun woonplaats buiten kiezen om volop van het buitenleven te kunnen genieten, en die toch weer niet te ver van „de bewoonde wereld” verwijderd willen zijn, vele voordeelen.

We noemen als zoodanig naast de uitnemende schoonheid de goede communicatie en de ligging in de onmiddellijke omgeving eener groote stad.

Zoo nam Zeist vooral in de laatste jaren in groei toe en — om aan de eischen van luxe-plaats te kunnen voldoen, onderging het vele veranderingen.

Menige plek, waar vroeger in het houtgewas de eekhoorn sprong van tak op tak en de vogel in ongestoorde rust zijn nestje bouwde, werd omgezet in laan of straat of villa-park en menig zevoudig huis veranderde in een voornaam gebouw.

Is Zeist aldus veel van karakter veranderd, één plekje evenwel kennen we, dat niet in die schier algemeene verandering deelt; dat na jaar en dag zijn zeer eigenaardig cachet blijft behouden als wil het onverminderd de herinnering blijven wekken aan zijn voor Zeist zoo rijk verleden.

We bedoelen dat gedeelte van Zeist, dat zich onmiddellijk ten westen van het Rond, — het bekende centrum van het dorp — uitstrekt.

Recht voor u verheft zich de majestueuze Nassaulaan, die haar statige, wijdvertakte iepen hoog doet opgaan boven de breede gazons, welker heerlijk groen in den zomer als bestrooid is met frissche veldbloemen.

Naast deze laan loopen, als zijgangen naast een reuzengalerij, de schilderachtige Hofsche laantjes.

Aan weerszijden hiervan de ruime, met hoog geboomte rijk beplante squares der Broedergemeente met de ook door hun strengen eenvoud indrukwekkende gebouwen der Hernhutters. En heel aan het eind der lange Nassaulaan het statige Slot van Zeist, dat daar met zijn fors frontgebouw en breede met klimop begroeide vleugels massaal verrijst tegen het groen der hooge beuken.

De geschiedenis van dit „*Hooge *Huis” is zeer nauw verbonden aan die van Zeist.

De naam van dit dorp komt het eerst voor in den tijd van Karel den Grooten.

In dien tijd vinden we n.l. vermeld, dat bisschop Rixfried na een bezoek aan Karel den Grooten, toen deze in 808 te Nijmegen het Paaschfeest vierde, over „Zeyste” huiswaarts keerde. Ook

later in oorkonden uit de jaren 838, 1028, 1050, 1152 wordt Zeyste of Seyst genoemd.

Nu we toch over Zeyste of Seyst schrijven, willen we even melding maken van de aardige legende, welke we omtrent het ontstaan van dien naam vermeld vonden.

Gelijk bekend is, ligt op een twintig minuten gaans van Zeist het landelijke Bunnik.

Nu zou in heel ouden tijd in deze omgeving een reus gewoond hebben, die op zekeren dag in één stap van Zeist naar Bunnik ging met den uitroep: „Hier Seis tu — daar Bun-ik!” (Hier zijt gij, daar ben ik!) — „Hier Zeist, daar Bunnik!”

De eerste „Heer” van Zeist, wiens naam we vonden, is een zekere Godfried, die in de tweede helft der 12de eeuw zijn gezag over dit dorp uitoefende. Voor dien tijd was Zeist echter reeds van zoodanige beteekenis, dat het wereldlijk rechtsgebied aan een Heer van Seyst was toevertrouwd.

Het geslacht van Zeist Godfried heeft twee eeuwen lang het heerlijk bestuur over Zeist gevoerd moeten, waarop het uitging met een dochter, die in 1360 huwde met Borre van Amerongen. Ons bepalende tot de geschiedenis van het Slot vinden we van dit gebouw het eerst melding gemaakt in de 15e eeuw, toen het in bezit was van het geslacht Renesse.

Vermoed wordt, dat het voor dien tijd en wel in 1429 met Zeist is geplunderd door Jacob van Gaesbeek, bondgenoot van Gelre's toenmaligen hertog.

Deze Gaesbeek, die niet minder dan erfmaarschalk van Henegouwen was, had aan den bisschop van het Sticht de plechtige belofte gedaan, dat hij niet zou oorlogen zonder de toestemming van dien vorst.

Toch trok hij uit het kasteel Wijk over Amerongen, Doorn en Zeist tegen den bisschop op en bij die gelegenheid moeten genoemde dorpen het hard te verduren hebben gehad.

Gelijk gezegd, kwam het Huis in de 15e eeuw aan het geslacht Renesse. Ook dit geslacht moet lang aan Zeist verbonden zijn geweest. Toen het Huis in 1536 door de Staten van Utrecht als riddermatig werd erkend, was het in bezit van een afstammeling uit dit geslacht, n.l. Johanna van Zuilen van Harmelen, weduwe van Heer Gerrit van Cuilenburg.

In 1650 wordt weder een Heer van Renesse en wel Gerrit Jan als Heer van Zeist genoemd.

Spoedig zou het Huis nu zijn tijdperk van grootste glorie ingaan.

In 1677 toch werd het aangekocht door Willem, Graaf van Nassau, Heer van Odijk en Cortienne, van wien we lezen, dat hij tot de Staten van Utrecht het verzoek richtte om over de dorpen

Zeist en Driebergen en over enkele daartoe behorende gehuchten het hooge en lage rechtsgebied te verkrijgen, ingeval hij tot den aankoop van belangrijke, tot Zeist behorende landerijen, overging.

Dit verzoek werd gedaan in de maand Februari van het jaar 1677 en reeds eenige dagen daarna namen de Staten een gunstige beslissing en meldten dit aan Odijk o.a. in deze hoffelijke woorden: „in achtinge en consideratie genomen „synde de favorabele recommandatie van „Syne Hoogheid, den Heere Prince van „Oranje, den Staaten deezen aangaande „gedaan, alsmede daar benevens zijnde „gereflecteerd op de illustre qualiteiten, „en hooge merites van welgemelden „Heer van Odijk en om andere goede „consideratien”; en verder „als mede „in verwagtinge, dat die van zijn Hoog „Edelheids illustre familie en descenten, „tot meerder luister deezer Provincie, „en voordeel en welvaren van de ingezetenen derzelve, zich met den tijd „daarin zouden komen nederzetten”.

(Wordt vervolgd). J. J. MOERMAN.

Overneming verboden.

HET BOEK.

(Vervolg van bladz. 29) (Slot).

CHIEL schreide haast, als hij er aan dacht, hoe hij door de uitgevers bejegend was. Hoe de een 't hem kwalijk genomen had, als hij zijn manuscript niet enkele dagen ter inzage wilde geven, en hoe de ander smalend gelachen had. . . . Zij hadden hem geen van allen geloofd, als hij de bijzonderheid van zijn boek betuigde en een ruime bate voorspelde. Allen hadden hem afgewezen. Toen was hij de drukkers gaan bezoeken. . . .

't Was Chiel, of zijn beenen van al dat loopen geheel gebroken waren; zijn heele lijf klopte en deed pijn. . . .

Terwijl hij zorgelijk te zinnen zat op uitkomst, toch nog niet genegen, alle hoop op te geven, kwam hij tot een wanhopig plan. Eerst schrikte hij er bevend voor terug, doch als hij zich voorhield, hoe hij zijn belofte aan de kamerverhuurster waar moest maken, voelde hij zich er hoe langer hoe meer toe geneigd.

Een heete kleur brandde nu op zijn kaken, als hij zich goed indacht in zijn slecht willen. Doch hij voelde sterk, dat hij niet terug kon, dat hij al zijn leven lang vergeefs op een wonder had gewacht. En vast besloten opende hij zijn manuscript en scheurde er de titelpagina af. Met oogjes knipperend van ont-daanheid ging hij een nieuw vel zitten schrijven, waarop in plaats van zijn naam, met zooveel trots en verrukking eens neergeschreven, die van Whim de Gooy stond geschreven. Toen ging hij opnieuw ter deure uit, moeilijk stuntelend langs de steile trap. . . .

's Avonds laat kwam hij thuis, klappertandend van koorts. Doch hij had zijn manuscript geplaatst gekregen op naam van zijn vriend, den schrijver. . . . Hij had zelfs een klein vorschot ontvangen, waarvan hij de juffrouw tevreden stelde. . . .

* * *

Chiel had er zijn hoop op gevestigd, dat Whim lang buitenslands zou blijven en hij in dien tijd de drukproeven zou kunnen nazien. . . . Hij ging in dezen tijd hard achteruit en hij corrigeerde de meeste proeven, liggend te bed, met een gevoel, alsof hij gauw zou sterven.

Doch hij wist nu, als een zoete, zingende vreugde, zeker, dat hij het zou uithouden, tot zijn werk gereed was.

* * *

Den dag, dat hij het boek verwachtte, kwam plotseling Whim bij hem aanloopen. Hij was uit het buitenland weergekeerd en zijn eersten gang was naar zijn ouden, hehoefligen vriend. Hij vond hem liggen bijna zonder bewustzijn en zat met een gevoel van weemoed aan het bed van den ouden man. De Gooy had geen lust tot praten en zat maar stil te peinzen en zich te verwijten, dat hij hem had laten weggaan uit zijn huis. . . . Af en toe reikte hij Chiel een slokje water en verheugde zich dat het gezicht van den ouden tober zoo vreedig was en zijn oogen zoo rustig zagen. . . .

Toen er laat in den namiddag een pak

Foto Aug. F. W. Vogt.

HET SLOT VAN ZEIST. OUD-HOLLANDSCHE KAMER IN DEN LINKERVLEUGEL.

gebracht werd, leefde Chiel ineens op. Zijn gezicht trilde nerveus en zijn oogen blonken als van felle koorts doorbrand. Hij heesch zich trillend overeind, om toch vooral te zien, hoe Whim de lakken verwijderde en de koorden doorknipte. . . .

Het was een stapel gloednieuwe boeken. . . .

Whim nam er verbijsterd een op en moest zich aan een stoel vasthouden, als zijn eigen naam hem in goud van de blauwe band tegenblonk. Doch de zieke richtte zich meer op en greep het boek uit zijn handen. Hij sloeg het open en tastte als een blinde met zijn vingers over de bladzijden, hield het aan zijn gezicht, kuste en streefde het als een waanzinnige. . . . En hij kreet zacht-kens, terwijl hij lachte als een verrukt klein kind. . . .

— Wat is dat met mijn naam? kon Whim nauwelijks vragen, overrompeld als hij was. . . .

Chiel lachte maar. . . .

— Ze wilden. . . . het niet. . . . nemen, fluisterde hij, — en ik. . . . moest. . . . het gedrukt zien. . . . ik moest. . . . Het was. . . . maar. . . . een kleine list. . . . En ik ben. . . . nu. . . . zoo gelukkig. . . . zoo heelemaal. . . .

Hij wilde het boek nog eens naar zijn lippen heffen, doch zijn hoofd viel achterover en z'n handen lagen krachteloos op het boek, het eindelijke wonder. . . .

Whim kon den doode slechts toedekken en hem vergeven. . . .

HESSEL JONGSMA

Foto Aug. F. W. Vogt.

HET SLOT VAN ZEIST. RECHTER SLOTVLEUGEL MET STALLEN.

Foto Aug. F. W. Vogt.

HET SLOT VAN ZEIST. SCHOUW IN DE HAL.
(LINKER SLOTVLEUGEL).

KOEKOEK.

MAAR weinig vogels hebben het zoo bij de menschen verbruud als de koekeek, doch hij maakt het er ook naar. Ten eerste z'n eieren te leggen in andermans nesten, en de kleine, wettige eigenaars daarvan te laten opdraaien voor zijn eigen groot, enorm vraatzuchtig jong, dat dan tot dank zijn nestbroertjes en -zusjes overboord weet te werpen, ten andere door 's winters in een sperwer te veranderen, en dan nog veel meer onheil aan te richten dan in den zomertijd. Tegenwoordig gelooven de meeste menschen daarvan niet veel meer, en dat is maar goed ook, want nu is de aardige vogel op dat punt althans gerehabiliteerd, en blijft alleen nog over het niet weg te redeneeren feit, dat hij elk jaar den gewelddadigen dood op zijn geweten heeft van een vrij groot getal

kleine en nuttige vogeltjes. Vroeger wist men dat niet zoo, en Vondel geeft een totaal averechtsche voorstelling van de zaak, waar hij zegt:

„... de neske koeckkoeck broet eens anders eyers uyt...” *)

Maar nu leven we in een tijd, waarin veel menschen aan de vogelarij doen, heel wat tijdschriften en couranten verschijnen met artikeltjes, die op onze gevleugelde vrienden betrekking hebben, en tal van boeken en boekjes op ornithologisch gebied komer er uit; nu weet ieder beschaafd mensch daarom ook, dat de koekeek de zorg voor de eieren en 't jonge broed aan andere vogels overlaat, en als er dan nog op een Nutslezing bij wijze van attractie of als clou bij wordt verteld, hoe hij 't zijn nestgenooten net zoo lang weet lastig te maken tot ze als ellendige uitgeworpenen te gronde gaan, dan is 't heelemaal geen wonder, dat zoo'n vogel in 'n kwaden reuk komt te staan, en hij 't bij het groote publiek voorgoed heeft verkorven.

Doch de menschen, die zoo praten, hebben nog nooit nader met den koekeek en zijn gewoonte kennis gemaakt, want dan zouden ze zeker van hem houden, zooals 't iedereen gaat, die hem leert kennen.

Om dezen vogel te zien te krijgen, moet ge niet 't bosch of de hei bezoeken. Ook de duinen zijn minder geschikt. Niet, dat op die plaatsen geen koekeeken zouden voorkomen, o, neen, zij zijn er zelfs eenigszins talrijk te noemen, maar de bijkomende omstandigheden maken de observatie van 't schuwe en achterdochtige dier moeilijker dan in de wei. Ja, in den wijden Holland-schen of Brabantschen polder, dáár moet ge hem zoeken, dáár, waar geen boomen, geen takken, bladeren of struiken den blik belemmeren, maar waar ge mijlen ver voor u uit ziet.

Op deze en dergelijke plaatsen is *Cuculus canorus* thuis, in 't veen, langs de rivieren en in de uiterwaarden treft men hem 't meeste aan en is de waarneming 't gemakkelijkst en aardigst.

In April komt de koekeek bij ons aan, om reeds spoedig weer te vertrekken. 'n Leuk Engelsch versje zegt 't heel juist:

„... In April come he will,
In May he sings all day,
In June he changes his tune,
In July away he fly...”

Al van de vroegste tijden af heeft deze vogel door zijn zondere-lige manieren de aandacht der menschen op zich gevestigd, en vooral dichters vonden in den koekeek steeds een geliefd onderwerp van hunne poëzie. Lees er b.v. de Engelsche dichtwerken maar eens op na. Trouwens, ook de Duitschers schermen er nogal veel mee. In bijna alle talen wordt hij genoemd naar 't geluid, dat hij voortbrengt, en dat iedereen kent. Duitsch: *Kuckuck*, Engelsch: *Cuckoo*, Fransch: *Coucou*, Latijn: *Cuculus* enz.

Prof. Dr. Ritzema Bos heeft in zijn „Schetsen uit het Leven der Vogels” de verhouding van 't volk en den koekeek, aan een nadere beschouwing onderworpen, en vertelt er o.a het volgende van. De vogel heeft iets geheimzinnigs. Wie er zich niet bepaald op toelegt, hem in zijn leefwijze nauwkeurig te bestudeeren, krijgt hem niet zoo licht te zien, terwijl toch iedereen hem hoort. Dat zoo'n geheimzinnige vogel naar de meening van 't volk kan waarzeggen, behoeft geen verwondering te wekken. Het vernieuwde leven der natuur, waarin men zich in de Lente verheugt, wekt ook in den mensch nieuwen levenslust, en hij vraagt den koekeek, hoe lang hij nog 't schoone leven zal genieten, op deze wijze:

„Trouwe knecht,
Zeg mij recht,
Zeg mij waar
Hoeveel jaar
Zal ik nog dit kransje dragen?
Koekeek, hoe lang zal ik leven?”

Dat vraagt men ook, in eenigszins andere bewoordingen, in vele streken van Duitschland en Zwitserland. Zoovele malen de koekeek achter elkander roept, zoovele jaren heeft de vrager nog te leven.

Ouden van dagen of zieken mogen deze vraag aan den koekeek doen, — de hoopvolle jeugd denkt zelden aan den dood. Zij denkt veeleer aan trouwen, en hier en daar in Gelderland vraagt het jonge, huwbare meisje:

„Koekeek, koekeek in het woud,
Hoelang blijf ik ongetrouwd?”

Haar Engelsche zuster vraagt de roepende koekeek:

„Cuckoo, tell me
How many years I shall be
Before I get married?”

Doch niet alleen de meisjes, ook den trouwlustigen jongeling is de vogel welgezind. Draagt men een veer of ei van een koekeek bij zich, dan behoeft men niet bang te zijn voor een blauwen scheen. Althans, men schijnt deze ervaring in Noord-Duitschland te hebben opgedaan.

Foto Aug. F. W. Vogt.

HET SLOT VAN ZEIST. OUD-HOLLANDSCHE ZITKAMER.
(LINKER SLOTVLEUGEL).

Ook nog in andere opzichten kan de koekoek tooveren. Te Bilderbach in Westfalen, wentelt men, zoodra men voor 't eerst den koekoek hoort roepen, zich in 't gras; dan krijgt men het heele jaar geen pijn in den rug. Wie geld op zak heeft, werpe zich op den rug, zoodra hij den koekoek voor het eerst roepen hoort, dan heeft hij het heele jaar geen geldgebrek. Zoo doet men in Saksen; in Westfalen, de Neumark en Württemberg is 't al voldoende met het geld, dat men op zak heeft, te rammelen, en ongelukkig hij, die dan niets bij zich heeft: hij lijdt het heele jaar door gebrek.

In Zweden en in de Fransche alpenstreken voorspelt de vogel geluk of verdriet, mooi weer of regen, al naar de windstreek, waaruit men hem hoort. Maar over 't geheel kan hij, die op zijn qui-vive is, als hij den koekoek voor de eerste maal hoort roepen, daar voordeel uit trekken. Reeds Plinius vertelt daarvan merkwaardige staaltjes.

Spot en ergernis wekt het eentonige geroep van den vogel op. *Spot*, omdat het dier 't nooit verder brengt dan tot het uitroepen van zijn eigen naam. „Wenn der Guckug tausend Jahr alt würde, so lernt er doch nichts anders dann Guckug”, zegt een oud Duitsch spreekwoord. *Ergernis* wekt de koekoek door het steeds roepen van zijn eigen naam; hij is een egoïst, of iemand, die erg met zich zelf is ingenomen. „Kuckuck ruft seinen eigenen Namen aus” zegt men in Bremen van de lui van de soort, zooals Multatuli ons in Rommelslag heeft geschilderd. Een verklaring van het feit, dat de vogel altijd zijn eigen naam uitroept, geeft het volgende versje, dat voor 'n 50 jaar de schoolkinderen leerden:

De koekoek zag onlangs een spreekw
De stad ontvlien om ruimer
lucht te erlangen.
„Vriend!” riep hij met een
groot geschreeuw,
„Wat zegt het steêvolk toch
van onze woudgezangen?
„Ik bid u geef mij een verhaal.
„Wat zegt men van den
nachtegaal?

„„Elk roemt zijn onnavolgbaar zingen””
„En van den leeuw-rik?” voer hij voort....

Het blijkt dan, dat verschillende vogels door de stadsmenschen zeer geroemd worden. Ten slotte vraagt de koekoek:

„Wat zegt het steêvolk toch van mij?”
Toen zei de spreekw: „Ik moet uw zotten waan beklagen,
„Geen schepsel rept van u mijn vriend, geloof mij vrij”
„Dan zal ik”, voer hij voort, „mij van dien ondank wreken
„En eeuwig van mijzelven spreken!”

De oude Heidensche volken geloofden, dat in den koekoek een bovenaardsche, een goddelijke macht huisde, waarvan hij, na de invoering van 't Christendom, misbruik ging maken, en daarom in een booze geest werd veranderd. Zoo wordt ook thans nog het woord koekoek gebruikt in den zin van „duivel”. Ik herinner hierbij aan de uitdrukkingen „Loop naar den koekoek” en „de koekoek mag je halen”.

Dat de meeste vogels er zich wel degelijk van bewust zijn welk gevaar zij van den heimzinnigen vogel te duchten hebben, kan men duidelijk bemerken, wanneer men een koekoek over de weilanden ziet strijken. Steeds heeft hij dan een escorte van kleine vogeltjes achter zich aan, die hem luid schreeuwend en tierend achtervolgen tot buiten hun gebied, waar de jacht door de burens wordt overgenomen. Toch gelukt het den vogel nog vaak genoeg zijn ei (soms zijn 't er twee, maar dan zijn die meest van twee verschillende vogels afkomstig) in een nest te deponeren, en dan wordt het ook door de pleegvogeltjes met alle liefde aangenomen. Het is ook mogelijk, dat zij niet zien dat er een meer in het nest is, in elk geval, de gevallen dat zoo'n nest verlaten werd, zijn zeldzaam. En 't is nog de vraag, of 't dan wel was om dat koekoeksei. Nu lijkt dat wel veel op de eieren van de uitverkorenen, maar 't is toch aanmerkelijk grooter.

De meest gebruikelijke manier van doen is, dat de koekoek het ei op den grond legt, en het dan in den snavel neemt om 't in een reeds gevonden nest te deponeren. Dat zij er zoolang mee zoude rondvliegen, tot er 'n passend nest gevonden is, is een verkeerde meening. Wel heeft men opgemerkt, dat een koekoek steeds bepaalde eieren legt, en die steeds onderbrengt bij vogels van de soort, in wier nest hij zelf is opgevoed. B.v. een koekoeksvan de soort, in wier nest hij zelf is opgevoed. B.v. een koekoeksvan jong, groot gebracht in een karekietennest, zal 't volgend jaar en

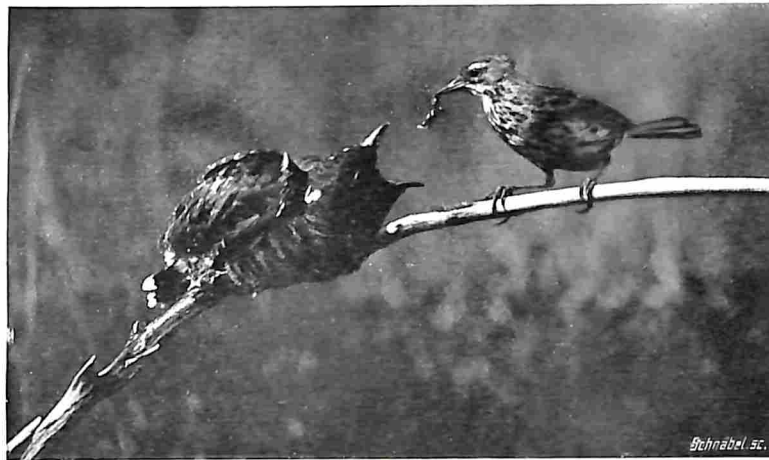
EEN KOEKOEKSEI (HET GROOTSTE) IN EEN LEEUWERIKSNEST.

niet de vogels zelve, maar de eieren verschillend; deze zijn n.l. altijd eenigszins van de kleur als die der pleegmoeder”. (Ritzema Bos, a.b. blz. 99).

Wanneer 't ei eenmaal is uitgekomen, groeit de indringer (die ten overvloede 'n dag eerder wordt geboren) veel sneller dan zijn nestgenooten, en weet zich van die lastposten al spoedig te ontdoen door ze overboord te werpen, en alzoo 't rijk alleen te hebben, en, wat meer zegt, ook al 't voer. Daarom groeit hij bij den dag, en is spoedig zoo groot, dat de beide ouders den jongen schreeuwenden parasiet haast niet genoeg kunnen geven, en zelf vermageren. Ook andere vogels grijpt 't geroep om „meer, meer!” in het hart, en zoo komt ook een buurman of buurvrouw den schreeuwelelijkerd van tijd tot tijd wat toestoppen, die al gauw grooter is dan de ouden. Wie meer omtrent de interessante koekoekskwestie wil weten, ook omtrent de vraag waarom de vogel zelf niet broedt, leze er uitvoerige werken op na. Het reeds genoemde boek van prof. Bos geeft heel wat, en voor diepere studie kan ik aanraden P. Leverkühns boekje „Fremde

Eier im Nest”, dat zeer lezenswaardig is. Ook het in 1908 verschenen werkje „Unsere Singvogel”, van den Zwitser Ramseyer geeft veel moois, o.a. geheel nieuwe gezichtspunten omtrent de op vele plaatsen nog zoo duistere koekoeksgeschiedenis, inzake het transporteren van 't ei. A. B. WIGMAN, Overneming verboden.

*) Vroeger was men de meening toegedaan, dat wij bovendien nog de eieren uit het nest van de gekozen pleegouders zou uitslurpen! Moet er nog bijgezegd worden, dat 't de reinste fantasie is?

LEEUWERIK, EEN JONGE KOEKOEK VOEDERENDE.

Foto A. Burdet.

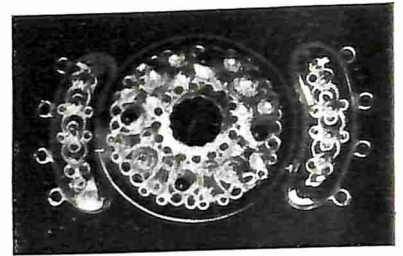
HOE DE JONGE KOEKOEK HUISHOUDT IN HET PLEEGOUDERSNEST.

„FALIEHAAK”.
(ZUID-BEVELAND).

Foto's C. Vreedenburgh Jr. BLOEDKORALEN KETTING
MET GOUDEN SLOTEN. (HOLLAND).

SLOT.
(GEHEEL ZEELAND).

DE SIERADEN BIJ DE KLEEDERDRACHTEN IN DE VERSCHILLENDE PROVINCIES.

(Vervolg).

DE Scheveningsche vrouwen, die hun costuum ondanks de nabijheid van het toon-aangevende den Haag, ondanks het voortdurend zien, niet alleen van de onbereikbare mondaine kleedij der badplaats, maar ook van de duizenden hun gelijkkomende „boeren, burgers en buitenlui”, hebben behouden, de jolige Scheveningschen dragen naast de gouden „boeken” een z.g. cannetille speld, (dat is een speld van zeer fijn draadwerk) ingestoken terzijde van het voorhoofd, naar de ooren toe, zoodat zij gelijk met het gelaat in front komen. Dat cannetille ... het is blijkbaar een bekoring voor de visschers- en boerenbevolking. In Scheveningen, in 't Westland, op de Zuid-Hollandsche eilanden, in Zeeland, men 't aan en vindt het min of meer gevarieerd terug. Van sommige cannetille voorwerpen gaat dan ook inderdaad een bekoring van fijnheid uit. De goudgele „balspeld” en ook de „peerspeld”, enkele van de soorten welke in Goes worden gedragen, zijn van

uiterst dunne draad met rag-fijne spinnetjes tot een sierlijk stukje werk vervaardigd. Zooals de afbeeldingen op bladz. 35 aangeven, duidelijker dan een beschrijving het zou doen, bestaat er meer vrijheid in het dragen van spelden dan van andere sieraden. Zoo wordt de schittering van de fel-gele hoofdstukken nog overtroffen door de daarnaast gedragen bolle balspelden van flinke grootte; gesteund door een passpeld draadwerk der cannetille spelden; ondersteund door een passpeld met talrijke glanzende vlakjes of door een parelspeld met bescheiden weerkaatsingen. En als er rouw is in het huisgezin worden deze spelden vervangen door rouwspelden met een donkeren steen.

Er blijft tenslotte nog één hoofd-sieraad over: de halsketting, welke bijna overal gedragen wordt, bijna overal bestaat uit git, kornelijn en bloedkoralen. Geheel gouden kettingen zijn een hooge zeldzaamheid. In de sloten bestaat een groote verscheidenheid en strengheid en het dragen van een bepaald traditioneel model bestaat niet. Alleen: 't is alweer cannetille! De hoofdverschillen bestaan voornamelijk daarin dat in Groningen, Friesland, Noord- en Zuid-Holland, Zeeland en om de Zuiderzee meest ronde sloten worden gedragen op een basis van draadwerk of op een metaalschijf en dan opgewerkt met bladen en knoppen. In Twente, O-Gelderland en Westland is de vorm dikwijls vierkant. In het Gooi en op de Veluwe eveneens. In Zeeland zouden we twee onderscheidene soorten naar voren willen brengen: het slot dat 6 à 8 stevige kralensnoeren bij elkaar houdt en de kraalhaak die dezelfde functie verricht. Het slot wordt echter van voren gedragen, de kraalhaak daarentegen achter in den nek. Daartoe is de haak bovendien versierd met eenzelfde primitief gegraveerd bloem-motief als de hoofdstukken.

In Zeeuwsch-Vlaanderen worden (in tegenstelling met het grootste deel van overig Zeeland) in de ooren welke hier niet door een muts bedekt worden, bellen gedragen. Natuurlijk alweer cannetille zoowel als in zilver als in goud, soms driedeelig, soms vierdeelig, doch steeds met een fonkelenden steen in het centrum.

De hoofdsieraden zijn de voornaamste en kostbaarste in de uitrustingen van de bewoonsters van „de provincie”, zijn de meest typeerende. Volledigheidshalve noemen we nog enkele welke steeds een plaats innemen in de kleedij van hen die er nog prijs op stellen volgens de gewoonte van het dorp (of stad) gekleed te gaan. Dat is b.v.: de breede „dopring” in Zuid-Beveland, circa 2 cM. breed, en versierd met draad- en zaagwerk. Dat is ook de breipen en de breidoppen. Dat is vooral de kralentasch of beurs met de van eeuwen her dagteekende knip met graveerwerk in Zeeland, de beugeltasch met oer-solide, nooit te verslijten sluitbeugel en draaghaak in Friesland. Ook de schoengespen mogen daarbij niet onvermeld blijven, daar men ze hier en daar nog draagt. Op Walcheren, in Zeeuwsch-Vlaanderen, langs de Zuiderzee treft men ze nog aan. In Staphorst dragen de strenge Calvinisten ze niet meer, de anderen wel. Trouwens, het is een treffend verschijnsel, dat langs de Zuiderzee de sieraden-dracht samengaat met kerk-verschil. Zooals Prof. Gallée opmerkte, hebben daar de donkere typen zich minder vermengd met de blonde, welke over 't algemeen tot de calvinisten behooren. En die donkere typen dragen nog de oude gouden sieraden, welke de blonde reeds lang niet meer dragen.

Is het talloos gevarieerde spreekwoord niet te vermeerderen met nog een variant: „Zeg mij welke sieraden gij draagt en ik zal u zeggen, wie gij zijt?”

De voornaamste sieraden van de vrouwen hebben hier met enkele hunner eigenaardigheden de revue gepasseerd. Wie zal zeggen, hoe spoedig het een grafrede zijn zal... Want de beschouwing over de mannsieraden is dat reeds voor negen maanden. De mooie Zeeuwsche knoop, voornamelijk door den man gedragen, en in verschillende streken van ons land, komt in discredit. Om maar een voorbeeld te noemen: van verscheidene zangverenigingen op de Dordtsche tentoonstelling van het

Foto C. Vreedenburgh Jr.

WALCHERSCHE VROUW.
KRULLEN MET TWEDEELIGE HANGERS EN SPELDEN.

vorige jaar waren de mannen reeds in „colbertjes”, ergo zonder de knopen. Dat deed des te feller in 't oog springen, hoe banaliteit de plaats inneemt van karakteristiek!

C. VREEDENBURGH JR.
(Wordt vervolgd).

Overneming verboden.

Het liefdeleven van den eikenspinner.

(Vervolg).

Op zekeren middag, dat ik bezig ben te onderzoeken in hoeverre 't oog een rol speelt als de vlinders zich binnen 't vertrek bevinden, zet ik 't wijfje onder een glazen stolp, geef haar een eikentakje met wat droge bladeren er aan tot zitplaats en zet alles op de tafel voor het open raam. Bij het binnenkomen kan 't niet missen, of de 'gasten moeten de gevangene zien, die ze op hun weg ontmoeten. 't Schaaltje met zand, waarop 't wijfje den vorigen nacht en den morgen onder de bedekking van het gazen vliengendeksel heeft doorgebracht, hindert me

en daarom zet ik het zonder de minste bedoeling op een pas of tien van het raam in een donker hoekje van 't vertrek op den vloer. Thans zie ik iets gebeuren, wat ik allerminst verwacht had. Niemand der toegesnelde mannetjes houdt zich bij de glazen stolp op, waaronder het wijfje zichtbaar, in het volle daglicht gehuisvest is. Zonder haar met een blik te verwaardigen, vliegen ze er onverschillig langs

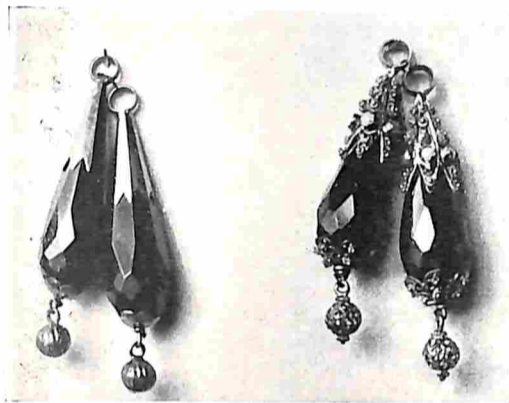

Foto C. Vreedenburg Jr.

ROUWHANGERS AAN DE KRULLEN
OP WALCHEREN.

en haasten zich naar 't duistere hoekje van de kamer, waar het schoteltje en de vliengendeksel hun blijkbaar meer belang inboezemen. Aanstonds zetten ze zich op 't getraliede koepeldak neder, onderzoeken het langen tijd in alle richtingen en slaan met zichtbaar welbehagen met de vleugels. Den ganschen middag tot zonsondergang voeren ze om den verlaten koepel denzelfden rondedans uit, alsof 't wijfje inderdaad er onder aanwezig was. Dan verdwijnen de meesten hunner; er blijven echter eenige plakkers over, die niet weg kunnen en als door een toovermacht aan de plaats vastgenageld schijnen.

Ik ben verder dan ooit van de wijs: mijn kapellen fladderen naar en blijven op een plek, waar zich niets bevindt en later zich niet door de herhaalde waarschuwingen uit den koers brengen. Zonder er ook maar even te verwijlen, vliegen ze voorbij de glazen klok, waar het wijfje door den gaanden of komenden man moet gezien worden.

Een hersenschim trekt hen machtig aan; op de tastbare werkelijkheid slaan ze hoegenaamd geen acht.

SLOT. (OOSTBURG).

Wat is 't dan toch, dat hen misleidt? Den ganschen nacht en den heelen morgen heeft het wijfje onder de metalen stolp vertoefd, nu eens aan een stuk ijzergaas geklemd, dan weer rustend op 't zand in 't bakje. Alles wat ze blijkbaar met haar corpulent achterlijf heeft aangeraakt, is dientengevolge met een zekeren geur doortrokken. Dát is haar lokmiddel, haar

wereld der monnikvlinders in rep en roer gebracht. Het zand bewaart het eenigen tijd en verspreidt den geur ver in 't rond. 't Is derhalve de reukzin, die den vlinders den weg wijst, die hen van verre waarschuwt. Uitsluitend door dit zintuig geleid, schenken ze geen aandacht, aan hetgeen het oog hun doet zien, ze vliegen voorbij den glazen kerker, waar de schoone thans gevangen is; ze gaan naar 't gaas, naar 't zand, waar de tooverflacons leeggestort zijn, ze snellen naar de woestijn, waar van de toovenares niets anders is overgebleven, dan de geurige ge-tuigenis van haar voormalig verblijf.

Dat onweerstaanbare liefdevocht vordert een zekeren tijd, eer het zijn werking openbaart. Ik stel me voor, dat 't een uitwaseming is, die zich bij kleine beetjes loslaat en de voorwerpen doordringt, waarmee 't omvangrijke achterlijf in aanraking komt. Zet ik de stolp op de tafel, of beter nog op een stuk glas, zoodat er een heel gebrekkige communicatie is tusschen de lucht binnen en de atmosfeer buiten de klok, dan kunnen de mannetjes door hun reuk niets gewaar worden en blijven weg, hoe lang ik

Foto C. Vreedenburg Jr.

DASSPELD.

BALSPELD.

ROUW-

PLATTE

PARELSPELD.

CANNETILLE

PEERSPELD.

De dasspeld wordt in Middelburg en Goes gedragen, met de overige is dit alleen op Zuid-Beveland het geval.

de proef ook voortzet. Voor heden kunnen echter de hinderpalen, die een scherm de stroomingen in den weg legt, hier niet als bewijs dienen. Want breng ik thans opnieuw de verbinding tot stand en zet ik de stolp op eenigen afstand van 't tafelblad, door hem op drie klosjes te plaatsen, dan komen de vlinders wel niet dadelijk, maar toch later in grooten getale opzetten. Maar wachten we een half uurtje, dan werkt 't retort tot bereiding der lokkende essence opnieuw en de toevloed der bezoekers heeft plaats als van ouds.

Met deze gegevens toegerust, is 't me mogelijk, de proeven, die alle hetzelfde resultaat opleveren, naar willekeur te wijzigen.

's Morgens breng ik het wijfje onder een gazen vliengendeksel en geef haar, evenals laatst, een eikentakje, om er zich op neer te zetten. Doodstil blijft ze er uren lang op zitten, onder 't gebladerte begraven, dat zich met haar geur moet doordringen. Tegen den tijd, dat de gasten verwacht worden, neem ik den geparfumeerden tak weg en leg hem op een stoel, niet ver van

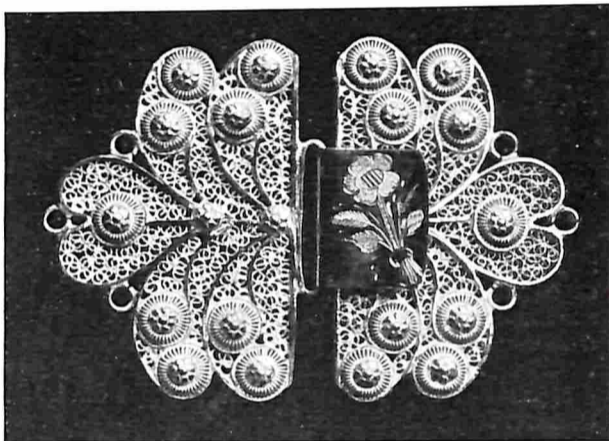

Foto C. Vreedenburg Jr.

KRAALHAAK. (Z.-BEVELAND).

Foto C. Vreedenburg Jr.

HOE DE KRAALHAAK GEDRAGEN WORDT EN HOE MOOI
MUTS EN „BEUK” OOK AAN DE RUGZIJDEN ZIJN.

't openstaande raam, doch laat het wijfje onder den getralieden stolp op de tafel midden in de kamer.

Daar verschijnen de vlinders, eerst een, dan twee, drie, weldra vijf en zes. Ze komen binnen, gaan naar buiten, komen weer binnen, stijgen omhoog, dalen, komen en gaan steeds in de buurt van 't venster niet ver van den stoel met het eikentakje er op. Niemand richt zich naar de groote tafel, waarop eenige schreden verder het wijfje onder de stolp hen wacht. 't Is duidelijk te zien, dat ze niet zeker van hun zaak zijn: ze schijnen iets te zoeken.

Eindelijk hebben ze het gevonden. En wat is dat? Niets anders dan de tak, waar de omvangrijke matrone den heelen morgen op gerust heeft. Met vluggen wiekslag zetten ze zich op 't gebladerte, ze doorzoeken het van boven en van onderen, ze lichten het op, verplaatsen het, zoo lang tot het takje

eindelijk op den grond valt. Het gesnuffel tusschen de bladeren houdt hiermee echter niet op. Door 't werken met vleugels en pooten beweegt zich 't takje thans over den vloer, gelijk een stuk papier, waarmee een jonge kat speelt. Onder deze bedrijven krijgen we bezoek van nog twee gasten. Ze komen voorbij den bewusten stoel, houden er op stil en zoeken vlijtig op de plek, waar zoo even nog 't takje lag. Maar niemand neemt notitie van 't eigenlijke doel van hun komst, dat in hun onmiddellijke nabijheid vertoefte onder den gazen koepel, dien ik verzuimd heb te bedekken. Inmiddels neigt de zon ter kimme en 't uur van vertrek is aangebroken. Bovendien is 't minnevuur nagenoeg uitgedoofd en zie ik de gasten een voor een verdwijnen. Tot morgen!

(Slot volgt).

Overneming verboden.

J. H. FABRE.
(Vert. door P. G.)

DE NEDERLANDSCHE OFFICIEREN IN DEN RING VAN DE OLYMPIA SHOW TE NEW-YORK IN DE JAREN 1910-11 EN '12.

„Zonder beoefening van sport zou een bereden „wapen een langdurigen vreedstijd niet kunnen „doorleven dan ten koste van zijne innerlijke „waarde, van zijn bruikbaarheid“.

Generaal VON ROSENBERG.

WAAR sport beoefend wordt, trilt er in de gelederen van de bereden wapens iets, wat uitsluit een zich daarin zetelen van onwaren en dus onwaardigen schijn, iets, wat indolentie, angst voor verantwoordelijkheid, gebrek aan initiatief en dergelijke op „papier- en inkt“-bodem bij „lauwheid“ gemakkelijk tierende verderfelijke zwammen in hun kiem verstikt.

Sport alléén kan van die korpsen maken massa's, waarvan alle samenstellende deelen, zoowel de opperste chef als de peleton- of sectie-commandant, zoowel het denkende hoofd als de gewapende arm, zoowel de dragers van den grijzenden knevel als die van het dons op de bovenlip, zullen bezitten datzelfde wakkere, dezelfde lichaams- en geesteskracht, dezelfde zielsjeugd, die, als het er op aankomt, noodig zijn om te *willen* kunnen en ook werkelijk te *kunnen*.

De geest, de zucht naar sport, worde derhalve bij de jongeren gekweekt, en bij de ouderen voor zichzelf onderhouden. 't Voorbeeld voor de jongeren kome daarbij van hun chefs. De chef zelve hebbe 't vermogen te *kunnen*, en daarmee in zich de basis, waarop waarachtige achting, toewijding, ridderlijke gehoorzaamheid en opoffering zijner inférieures zich grondvesten.

Is *die* basis er niet, dan wordt... de *kraag* het gewichtige van den superieur.

Dat de bruikbaarheidsvoorwaarde voor een bereden corps vóór alles is, direct, ten allen tijde en onder alle omstandigheden „vóór-uit in voorwaartsche beweging“ te *kunnen* gaan, weet een ieder: *beseffe* ook een ieder, dat om *die* capaciteit te ontwikkelen het *niet* voldoende is sportbeoefening *passief* toe te laten, doch dat het *absoluut* noodzakelijk is, dat de *chef*, ook de allerhoogste, die *actief* doe ontstaan en onderhouden.

Dat die chef den jongeren zelf een galop kan voorrijden en het nemen van een heg hem niet van de wijs brengt, spreekt van zelf — evenzoo dat hij belang stelt en zulks *metterdaad* toont in hun voorbereiding, hun strijd en hun overwinning op sportgebied — en evenzoo, dat hij door kennis en ervaring, als eerste paardeman van zijn korps, voor de zijnen vermag te zijn, de vertrouwde vraagbaak op equestriësch en hippisch gebied.

Als *deze* toestand bestaat, wordt elk officier van dien chef, elk man van zijn corps „zijner“ zake kundig; zoo'n corps *KAN*, omdat de kunde er berust op practijk en ondervinding, — zoo'n corps bezit innerlijke jeugdige kracht en volgt zijn chef blindelings, omdat het weet, dat *hij* vóórgaat, en *hij* voor een ieder is, de waarborg van succes.

Niet overal in ons leger bestaat er voor de officieren gelegenheid tot zelfoefening en tot zelfonderzoek in hoeverre die oefening voldoende was. Voor den troep bestaat de *tijd* zelfs niet. Voor de

officieren heeft de KON. MIL. SPORTVEREENIGING met zijn wakker Bestuur in het „te kort“ aan gelegenheid oordeelkundig trachten te voorzien en het is haar in de laatste jaren blijkbaar mogen gelukken begrippen, als boven aangehaalde, ingang te doen vinden en in daden te doen uiten.

En sinds aan de RIJSCHOOL te Amersfoort de jongeren geschoold worden onder leiding van chefs en instructeurs als Bar. v. Oldeneel, Grondhout, Bar. Rengers, van Gellicum, Doornbos, Jhr. de Beaufort en van Reede, zien we qualiteit en quantum der vlotte ruiters toenemen.

Vóór dit nieuwe tijdperk zagen we onder de zeer velen slechts zeer enkelen zich ontwikkelen; zonder leiding, zonder prettige aanmoediging of prikkelende belangstelling, doch bijna uitsluitend steunend op eigen ijzeren wil en niet te verslappen energie. Onopgemerkt door de groote massa, zochten zij zich een weg te banen door de chaos van moeilijkheden om het groote doel te bereiken en dit eenmaal bereikt, te behouden; d.i. het worden en blijven van een man, gehard in den zadel en gewend te galoppeeren van den morgen tot den avond, in wind, zon of regen, met behoud van 'n klaren kop, geschikt tot het nemen een belangrijk besluit in snelsten gang en moeilijke omstandigheden.

Hun namen? — waarvoor? Ieder onzer kent die, terwijl alles wat op gezochte publiciteit en ijdeluiterij zou kunnen lijken bovendien weinig strookt met 't waardige van hunne dikwijls belangrijke staten van dienst op sportgebied.

Ten opzichte van één hunner is het maken van een uitzondering op bovenbedoeld naam-verzwijgen noodig, omdat hij deel uitmaakte van de team, die de Americacup hielp winnen en we verzocht werden van de in New-York opgetreden Nederlandsche officieren een gedetailleerde beschrijving van hunne personen en

Foto C. Steenbergh.

SPES EN DREADNOUGHT.

OP DREADNOUGHT LUITENANT LABOUCHÈRE, DIE MET DIT PAARD ONLANGS VOOR DE TWEDE MAAL TE NEW-YORK HET BEKER-CONCOURS WON.

Foto C. Steenbergh.

RITMEESTER VAN GELLICUM MET POWERFUL.

paarden in dit blad te geven. We bedoelen (hij houde onze ongewilde onbescheidenheid ten goede) den Ritmeester van Gellicum, den oudste zoowel in rang als in ervaring, van de twee kranige Beker-teams, bestaande in 1911, uit de heeren Labouchère, Bar. van Voorst tot Voorst en Trapman, in 1912, uit de heeren van Gellicum, Labouchère en Coblijn (door loting was de heer Mathon uitgevallen). In 1910 en 1912 hebben niet voor den Beker doch daarom niet met minder succes, in den ring te New-York Nederland vertegenwoordigd, van Gellicum, Coblijn en Mathon (1910) en Mathon (1912).

DE BEKERWINNERS, HUN STAAT VAN DIENST ALS CON-COURSRIJTER, EN DIE HUNNER PAARDEN.

(1). Ritm. J. v. Gellicum; debuteert op de Ned. concoursen in 1895. Gedurende die 17 jaren zien we hem op bijna iedere, zoowel publieke- als corps-wedstrijd, in jachtritten en crosscountries, in Nat. en Internat. Military's met gecombineerde eischen aan vlotheid en rijkunst, deelnemen en zich er eervol plaatsen.

Van de door hem bereden paarden noemen we als nauw verbonden aan stoute en kundige verrichting: Ali (1894), Baba ('95), Bothwell ('97 Cross-country Utrecht—Amersfoort, 12 K.M. in 22 min.!), Pioupiou ('98 later Teupken!), de Gieg ('99), Rokoko, later Darling 1902 D. J. Couvée), Djompoe 1903 (internat. springconcours den Haag, samen met Beernink's Boy Brussel), 1904 Joepla, 1906 Horrido (eerste in Ned. verreden Beker van Breda 2000 M. 23 hindernissen nul fout 1ste prijs!) Dusky Duck (Military Brussel 1906), Kiribi (Nat. Military, Amersfoort 1908, 1ste prijs) en vanaf 1908 Powerful met z'n serie binnen- en buitenlandsche prijzen waaronder als laatste trophée, zijn aandeel in den Amerika-Beker.

Powerful, d. br. Iersche hunter v. zw. gewicht, 1.70 M. hoog, zwaar geknoekt, zonder grofheid in verhouding tot het koffer, lange „sloping” schouders, waar tusschenuit een goed gevormde hals ontspringt, ramshoofd met het, dit koptype zoo eigen, goedig gezicht en rustigen oogopslag; machtig ontwikkelde goed aangezette lenden, lang kruis, lange schenkels en onderarmen, een lange basculeerende „longstride” galop, iets zeer „zekers” in z'n manier van gaan en in z'n geweldig vermogen op de hindernis. Man en paard, als geheel, maken in hun arbeid den indruk van taciturn; in hun verschijning ligt een typisch verpersoonlijkt „res non verba”.

(2). Lt. Labouchère; debuteert in den Ned. Concourring 1905 met Voske en

Brinio. In die zeven jaren noteerden we met bijzondere ver-richting: Voske (1905 Zorgvliet), Perhaps (1906 Amersfoort, loten om 1e), Dreadnought (1907); aanhoudend zien we dit drietal paarden in de prijzen en eervol geplaatst. Te Warnsveld 1907 legt Labouchère met dit trio beslag op den 1ste, 2en, en 3den prijs! Perhaps (1907 Brussel en Omnium Antwerpen) 1908 Londen, Perhaps 2 prijzen en den gouden sigarettenkoker uit handen van Zijne Majesteit Eduard VII; Perhaps en Dreadnought daarna longontsteking en unfit voor de rest van 't jaar. Gigolette (1908 Woerden), in 1909 eerste prijzen Deventer, Arnhem en Groningen, in 1910 Dreadnought Brussel 1ste en met de drie overige stalgenooten een bedrag van f 4000; in 1911 wisselbeker Bergen op Zoom en London-Schow-Cup te Zorgvliet.

In 1911, Dreadnought naar Amerika, wint er voor de 1ste maal met van Voorst op Black Paddy en Trapman op Fox als teamgenooten, den Amerika-beker.

In 1912, Dreadnought wint te New-York, thans in team met van Gellicum op Powerful en Coblijn op Black Paddy, voor de 2e maal het Beker-concours tegen Belgen, Engelschen, Canadeezen en Amerikanen als concurrenten.

Dreadnought. Licht bruine Ier, voor middel- en licht gewicht, ovaal geribt, diep koffer, mooie schouder, lange bovenlijn met wat lange doch goed aangezette lenden, kruis hellend, goed gevormde hals met goede hoofdaanzetting, rustig gezicht, lange schenkels, ietwat hoog op de beenen, in gangen en galop de manieren van een galopper doch vóór niet zoo extra ver grijpend, zeer rustige, bedaarde en correcte parcoursen; in den ring af en toe den indruk makend te weinig brio te bezitten, enorme springcapaciteit. Het geheel van man en paard, bij z'n verschijning in den ring, spreekt van beschaafde kalmte, groote zelfbeheersching en rust. Labouchère heeft getoond met hand en zit eigen kalmte te kunnen overbrengen op voor andere onbruikbare lastpakken als Perhaps en Gigolette.

(3). Lt. Coblijn debuteert in 1906, helaas niet gelukkig, in Brussel, maar weet daarna met Angela in minder dan geen tijd in Ned. Concoursen zich zóó als vlot en stoutmoedig ruiter te doen kennen dat hem hiervoor alle hulde toekomt. Tot 1909 heeft Angela, de zeldzaam fraaie temperamentvolle merrie, Coblijn gegeven en zulks op de meest eervolle wijze voor paard en ruiter, alles wat de ruiter van hare capaciteiten, als rij-, spring-, lange afstand-, Cross country-, Show- en officiersdienstvaard geëischt heeft. In 1909 loopende in een steeple chase tegen paarden van veel hoogere klasse dan de merrie bezat, komt ze bij een sprong ongelukkig ten val en breekt het schouderblad. Sinds hebben Kummel en Black-Paddy menigen zeer eervollen prijs aan de collectie oranjelinten die Coblijn reeds bezat, gevoegd.

In 1910 zien we Coblijn met Black Paddy in Amerika kranig zich een zeer eervolle plaats veroveren.

In 1912 is Coblijn op Black Paddy aldaar deelgenoot in de Beker-team met bekend schitterend succes.

Black Paddy. Zwarte Ier, eigenaar Dr. Bemelmans, vierkant regelmatig gebouwd, goed geproportioneerd en fiks geknoekt; hoewel niet bijzonder groot, geeft zijn sterke pokkel hem het vermogen zwaar gewicht gemakkelijk te dragen; zijn gangen hebben in ruimte wat ingeboet; bij een uitstekend humeur heeft hij een buitengewone springcapaciteit. Coblijn op dit paard en op elk paard maakt den indruk van stoute vlotheid, geoeffende zit en hand en bewust zelfvertrouwen.

(4). Lt. Baron van Voorst tot Voorst debuteert in 1906 met Alice, die hij, hoewel zeer temperamentvol, steeds rustig weet

Foto C. Steenbergh.

LUIT. MATHON (HELD) EN LUIT. LABOUCHÈRE (DREADNOUGHT).

te rijden en eervol te plaatsen in wedstrijden voor jachtpaarden en Cross Countries, in Nat. en Internat. Military's (Brussel), Afstandsritten (Nijmegen) en dressuurproeven (Amersfoort). Graaf Dirk, Prins Maurits, Maaïke Meu en Gravin Ada worden vele malen door van Voorst, met z'n grooten aanleg en onvermoeibaren ijver, ter overwinning gereden.

In 1911 maakt van Voorst met Black Paddy deel uit van de Amerika-Beker-team en heeft zodoende een werkzaam aandeel in de groote overwinning.

De man op z'n paard vormt een geheel, waar rust en gemak en een beheerscht kunnen en willen uit spreekt.

(5). Lt. Trapman debuteert in 1907 op Tof, gele aalstreep, Ier, net gebouwd, sterk in elkaar gezet met een onuitputtelijk uithoudingsvermogen, en een zeer difficiële mond. Deze eigenschappen van het paard gevoegd bij de aangeboren brio en pluck van den ruiter, maken wel den indruk van grooten moed en vlotheid, doch meermalen ook van niet voldoende zelfbeheersching en kalmte. In 1911 maakt hij met Fox deel uit van de winnende Amerika-Beker-team, en zulks, nadat dit paard zoowel de goede eigenschappen van den ruiter als zijn eigen buitengewone springvermogens in Nederland gedurende eenige jaren in 't publiek heeft doen waardeeren.

Fox, donker vos, Ier, afkomstig uit de remonte der rijdende artillerie, harmonisch gebouwd, temperamentvol; de van nature ietwat hoog gedragen hals, de actie in draf en het niet ver en met gestrekt been voorgrijpen en daarover basculeeren in galop, stempelen Fox niet tot een specifiek galoppaard. Toch is het een zeer nette en prettigen-indruk-makende verschijning in de concoursring.

STAAT VAN DIENST VAN RUITERS EN PAARDEN. DIE, ZONDER AAN DE AMERIKA-CUP-WEDSTRIJD TE HEBBEN DEELGENOMEN, ALDAAR OP SCHITTERENDE WIJZE DEN NAAM DER NEDERLANDSCHE RUITERS HEBBEN HOOG GEHOUDEN.

Lt. Mathon debuteert in 1904 met First Love en met Held. Ieder herinnert zich de correcte verschijning van de vos First Love, door zijn eigenaar gereden in zoo menig concours voor spring-, jacht-, rij- en officiersdienstpaarden en gewoonlijk met verdiend succes. Held, zonder in bouw, manieren en gang dezelfde distinctie te bezitten als zijn stalgenoot First Love, was van 1906 af de held van menig concours. Hij wist hier te lande, in Brussel en Londen, daarna in 1910 in New-York en ten slotte ook in 1912 tijdens de Olympia-Show, zijn naam als superieur springpaard te handhaven, en met zijn berijder-eigenaar den eeretitel van crack in den hindernisring te verwerven en te behouden.

Held, licht bruin, Ier, sterk en zeer gedrongen gebouwd, grof geknoekt, buitengewoon gespierde lendenpartij, in silhouet meer type van kracht dan van voornaamheid, drie goede gangen, best humeur en steeds willig zijn plicht doende.

De man op z'n paard maakt den indruk van een solied geheel, van vlotheid, kunnen en deugdelijke routine.

Spes, Eigenaar Lt. Colenbrander, in New-York gereden door Lt. Labouchère, donker br., Ier, rank, distinctie in houding, bouw en manieren; een dandy! Draf vóór wat kort en weinig grijpend en tot specifieke galop wat hooge knieheffing in stede van stride; voor de „hockaction" is geen organische (althans bij vluchtig bekijken) reden te vinden; ietwat hackneybloed in voorouders? Ook de hooge ronde voeten, den sierlijken, niet te langen van nature hooggedragen hals, en 't coquette in 't hoofd, 't levendige in 't gezicht, doen hieraan denken; machtig ontwikkelde broek; opgewekt temperament, een ideale manier van springen, waarbij goed humeur, soepelheid en behendigheid samenwerken tot een buitengewoon vermogen op de hindernis.

Irene, lichtbruine Ier, eigenaar Lt. van Rijssen, coquette verschijning, rond geribt, beste lenden, fijne hals, en wel gevormd klein hoofd; drie goede gangen, opgewekt temperament, zeer vlot op de hindernis en zeer goed springer; de merrie heeft in Nederland onder zijn eigenaar op menigen prijs beslag gelegd.

De Amerikaansche vak- en dagbladen, de concurrerende teams der Engelschen, Belgen, Canadeezen en Amerikanen zijn eenstemmig in lof, waardeering en bewondering voor de verrichting van ons Nederlandsch Beker-drietal als Team, en voor de prestatie der vier heeren individueel in open Klasse kampend.

Het geweldig enthousiasme en de appreciatie voor hetgeen de Nederlandsche officieren in de jaren '10—'11—'12 daar toonden, moet den ruiters goed gedaan hebben, en hun een prettig bewijs zijn van hartelijke belangstelling der zoo sportieve Amerikanen. Die acclamatie was zóó groot, dat zij in Nederland weerklank vond en er, min of meer als echo, vrij algemeen was. Ik zeg als echo; want reuzenverrichtingen, niet minder in waarde dan het winnen van de Amerika cup, zijn hier te lande in de laatste jaren

op hippisch gebied door de Nederlandsche officieren gegeven, en toch ontbrak daarbij zoo goed als geheel een teeken van belangstelling. Ik bedoel niet alleen van het groote publiek, doch zeer speciaal van die personen, die feitelijk qualitate qua belang hadden bij die verrichtingen en die althans de geweldige inspanning hadden kunnen erkennen.

't Geven van een halsklop, een wel verdienden halsklop, kost zoo weinig, doet zoo goed en is zoo'n machtige prikkel!

„De Amerikanen" zijn in Nederland gehuldigd zooals hun voor hunne overwinning toekwam. Moge bij menig jongere de illusie ontwaakt zijn den thans in New-York gewonnen lauwer eenmaal om eigen slapen te kunnen vlechten! Tot zoolang blijft de mérite aan de winnaars alleen; aan hen alleen, voor zoover zij zich zelf vormden en naast deze ook aan degenen die aan die vorming meewerkten, n.l. de Rijsschool en de K. M. S. V.

Misschien zal, nu een tocht naar Amerika aan Nederland in 't algemeen, geleerd heeft wat z'n bereden officieren vermogen, de algemeene belangstelling en boven bedoelde speciale belangstelling wakker blijven tot heil van beide partijen! Of zou het „Nul n'est prophète chez soi" toch nog waar *blijven* in Holland?

De regeering heeft Lt. Labouchère voorgedragen voor eene koninklijke belooning als erkenning voor zijn tweemaal deelnemen aan den Cup-wedstrijd en het heeft Hare Majesteit behaagd op die voordracht gunstig te beschikken.

Geheel het bereden korps juicht over deze onderscheiding aan Lt. Labouchère uitgereikt en de warme hulde die in dezen juichkreet klinkt, heeft den wakkeren Huzaren-officier moeten treffen en aandoen: zij was 't bewijs, dat men „inside", naast Labouchère's tweemaal deel uitmaken van de winnende team, bewondert en erkent, de verdienste niet van Labouchère alleen, doch ook de mérite van hen, die zuik een kranig aandeel hadden in *zijn* glorierijke verrichting!

T. T.

Overneming verboden.

Foto C. Steenbergh.

HET HOOFD VAN POWERFUL.

Dierensprekwoorden uit den vreemde.

— Als de jakhals toegeeft dat hij grauw is, wat moet hij dan zwart zijn! (Eng. Indië.)

— Een leugenaar, een vleier en een jakhals komen allen uit eenzelfde ei! (idem.)

— Hij geeft de sleutels van den hoenderhof aan de kat ter bewaring. (Arabisch.)

— Eerlijk is de kat als het vleesch buiten haar bereik is. (idem.)

G.

Foto C. Steenbergh.

LUIT. LABOUCHÈRE OP SPES.